

Sygn. akt I C 672/20

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Tadeusz Kotuk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 27 stycznia 2021 roku w G.

sprawy z powództwa Kancelarii (...) S.A. w restrukturyzacji w K.

przeciwko P. R.

o zapłatę

I. oddała powództwa,

II. kosztami procesu obciąża powoda, uznając je za uiszczone.

Sygn. akt I C 672/20

UZASADNIENIE

Powódka Kancelaria (...) SA w K. w restrukturyzacji domagała się – jako cesjonariusz na podstawie umowy cesji z dnia 12 października 2017 roku zawartej z pożyczkodawcą – od pozwanej P. R. zapłaty kwoty 3.876,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 07 września 2016 roku do dnia zapłaty z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 10 maja 2016 roku na kwotę 3.000 zł z obowiązkiem zwrotu do dnia 06 września 2016 roku.

Powódka powołała się na fakt, że dnia 31 grudnia 2019 roku wszczęła postępowanie o wydanie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym (sygn. VI Nc-e 2540859/19), co miało przerwać bieg przedawnienia, mimo że stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty, a sprawę przekazano do rozpoznania sądowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania pozwanej. Postępowanie to postanowieniem z dnia 24 czerwca 2020 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I Nc 1170/20 umorzono.

Powódka wskazała także, że postępowanie o wydanie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym wszczęła dnia 24 października 2018 roku (sygn. VI Nc-e 112326/18), co również miało przerwać bieg przedawnienia, mimo że z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty postępowanie zostało umorzone.

(pozew – k. 6-8)

Pismem z dnia 18 grudnia 2020 roku zawiadomiono nadzorcę sądowego powódki – (...) S.A. z siedzibą w W. o stronach niniejszego postępowania oraz jego przedmiocie.

(pismo – k. 39)

Nadzorca sądowy podobnie jak pozwana nie zajęli stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 10 maja 2016 roku pozwana P. R. w ramach umowy ramowej zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki na kwotę 3.000,00 zł z obowiązkiem jej zwrotu do dnia 09 czerwca 2016 roku. Ze strony pożyczkodawcy umowa została wykonana w dniu jej zawarcia.

dowód: umowa ramowa – k. 20-23, formularz informacyjny – k. 24-26v., potwierdzenie transakcji – k. 28

Dnia 12 października 2017 roku pożyczkodawca przełał na powódkę wierzytelność objętą pozwem.

dowód: umowa przelewu – k. 15-16v. wraz z załącznikiem nr 1 – k. 17

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne przyjęto w zakresie wynikającym z dowodów przedstawionych przez powoda. Ponieważ niniejsza sprawa dotyczy roszczenia przeciwko konsumentowi nie miał zastosowania art. 339 § 2 k.p.c. w takim zakresie, w jakim pozwalałaby na pominięcie wszelkich okoliczności związanych z przysługującymi zgodnie z prawem materialnym konsumentowi środkami ochrony (w tym przedawnienia roszczenia uwzględnianego w przypadku roszczeń przeciwko konsumentom z urzędu). Ma to istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, gdyż strona powodowa nie przedstawiła żadnego dowodu na przerwanie biegu terminu przedawnienia. W tym zakresie przedstawiła jedynie gołosłowne twierdzenia zawarte w uzasadnieniu pozwu (k. 7). Budzi ono wątpliwości, skoro udowodnienie tych tez było proste, a profesjonalny pełnomocnik powoda miał świadomość, że badanie problematyki przedawnienia spoczywa w niniejszej sprawie na sądzie z urzędu. Przyjęto więc, że przerwy biegu przedawnienia nie udowodniono.

Sprawa podlegała rozpoznaniu z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym, albowiem powódka w restrukturyzacji posiadała nadzorcę sądowego.

Zgodnie z treścią art. 277 Prawa restrukturyzacyjnego nadzorca sądowy wstępuje z mocy prawa do postępowań sądowych, administracyjnych, sądownoadministracyjnych oraz przed sądami polubownymi, dotyczącymi masy układowej (ust. 1), w sprawach cywilnych nadzorca sądowy ma uprawnienia interwenienta ubocznego albo uczestnika postępowania, do którego przepisy o współuczestnictwie jednolitym stosuje się odpowiednio (ust. 2), a w postępowaniach dotyczących masy układowej, uznanie roszczenia, zrzeczenie się roszczenia, zawarcie ugody lub przyznanie okoliczności istotnych dla sprawy przez dłużnika bez zgody nadzorcy sądowego nie wywiera skutków prawnych (ust. 4). Przepisy art. 277 ust. 1 i 2 Prawa restrukturyzacyjnego odnoszą się do wszystkich postępowań „dotyczących masy układowej”, a nie tylko do postępowań, których przedmiotem są wierzytelności podlegające umieszczeniu w spisie wierzytelności lub spisie wierzytelności spornych. Nie ma także znaczenia, w jakim charakterze dłużnik (powódka) występuje w danym postępowaniu (w procesie w roli powoda lub pozwanego). Zgodnie bowiem z treścią art. 240 Prawa restrukturyzacyjnego z dniem otwarcia przyspieszonego postępowania układowego mienie służące prowadzeniu przedsiębiorstwa oraz mienie należące do dłużnika staje się masą układową. Masę układową tworzy więc „mienie” dłużnika rozumiane jako aktywa. W niniejszym postępowaniu jest to prawo o charakterze względnym (wierzytelność) – art. 44 k.c. Wynik niniejszego postępowania wywiera bowiem wpływ na stan majątku dłużnika (por. S. Gurgul, Prawo restrukturyzacyjne [w:] S. Gurgul, Prawo upadłościowe. Prawo restrukturyzacyjne. Komentarz. Wyd. 12, Warszawa 2020 oraz K. Pietrzykowski (red.), Kodeks cywilny. T. I. Komentarz. Art. 1–44910, Wyd. 10, Warszawa 2020). Dlatego też nie sięgając po informację dotyczącą spisu inwentarza sporządzonego w trybie art. 274 oraz 275 Prawa restrukturyzacyjnego należało – przez domniemanie z art. 275 § 3 – uznać, że wierzytelność objęta pozwem należała do masy układowej.

Warto również dodać, że nadzorca sądowy nie posiadał statusu strony, a był jedynie jej pomocnikiem procesowym (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 07 marca 2008 roku w sprawie III CSK 349/07, LEX nr 494156 oraz z dnia 08 marca 2019 roku w sprawie III CSK 45/17, LEX nr 2631812).

Zgodnie z dyspozycją art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. W myśl art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże

zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Dnia 9 lipca 2018 roku wszedł w życie przepis art. 117 § 21 k.c., zgodnie z którym, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

Powyższe oznaczało konieczność brania przez Sąd pod uwagę z urzędu przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat sześć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

W myśl art. 120 § 1 k.c. bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Zgodnie z treścią art. 221 k.c. za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Pozwana jako strona umowy pożyczki z dnia 10 maja 2016 roku ma przymiot konsumenta.

Nie ulegało wątpliwości, że przedmiotowe roszczenie względem konsumenta z umowy pożyczki udzielonej przez pierwotnego wierzyciela podlegało ogólnemu trzyletniemu terminowi przedawnienia, gdyż jest to czynność prawna dokonana w ramach prowadzonej przez ten podmiot działalności gospodarczej.

W przedmiotowej umowie określono termin zwrotu pożyczki do dnia 09 czerwca 2016 roku. Zatem od dnia następującego po tej dacie roszczenia stało się wymagalne i bieg rozpoczął 3-letni termin przedawnienia. **Termin przedawnienia upłynął zatem z dniem 31 grudnia 2019 r.** Pozew został wniesiony po upływie terminu przedawnienia (w październiku 2020 r.).

Termin przedawnienia przed jego upływem nie został skutecznie przerwany.

Mając na uwadze powyższe Sąd w punkcie I. wyroku na podstawie art. 118 k.c. w zw. z 117 § 1 i 21 k.c. oddalił powództwo jako przedawnione.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając nimi w całości powódkę, jako przegrywającą spór.

Z uwagi na brak zajęcia stanowiska przez pozwaną, przez wgląd na treść art. 340 § 1 k.p.c., wyrok miał charakter zaoczny.